

НАШЕ

ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 40 (480)

Субота, 9 жовтня 1976 р.

Ціна 2 коп.

Газета виходить
щотижня
з липня 1967 року

На переджовтневій вахті

Понад дев'ятимісячне завдання колектив Дніпропетровського УВП реалізував швейних виробів на 53 тисячі карбованців більше, ніж передбачалося раніше. В цьому трудовому здобутку є вагома частка праці і колективу зміни майстра Р. І. Петраш, де запускарницею Ольга Яковенко.

Ставши на трудову переджовтневу вахту, швейники УВП з кожним днем нарощують випуск продукції.

На знімку: Ольга Яковенко за роботою.

Фото Й. МІНЬКА.

КОЖЕН ДЕНЬ—УДАРНИЙ

На Новоград-Волинській дільниці Житомирського УВП вже стало доброю традицією найвизначніші дати в житті Радянської країни відзначати ударною працею.

Нині колектив дільниці вішив ознаменувати 59-ту річницю Великої Жовтневої соціалістичної революції новими трудовими здобутками. Дні, що залишилися до Жовтневих свят, швейники оголосили ударними і вирішили попрацювати протягом цього часу з найвищою віддачею.

Вже сьогодні відчутні плоди патріотичної ініціативи. Десятки

робітників показують зразки комуністичного ставлення до праці. Серед них Лідія Гончарук, Володимир Андрійчук, Іван Трохимчук, Іван Четет, Віра Шиманська, Тамара Пивовар та багато інших.

Ставши на трудову вахту на честь Великого Жовтня, вони працюють з особливим піднесенням, перевищуючи змінні завдання на 20—30 процентів. Натхненна праця—їх гідний внесок у виконання завдань, накреслених XXV з'їздом КПРС.

З. ФРИС.

Зминуло ще одне хліборобське літо—перше літо нової п'ятирічки, сповнене тривоги, дум і сподівань, літо кипучої праці мільйонів людей. До трудового літопису України воно ввійде як ще один етап мужньої боротьби за великий хліб Батьківщини.

Це про нього, наше найголовніше і найцінніше багатство, пристрасно говорилося з високої трибуни XXV з'їзду КПРС. Генеральний секретар ЦК КПРС товариш Л. І. Брежнев зазначав у звітній доповіді Центрального Комітету з'їздові, що ріст зернового виробництва—наше найбільш актуальне завдання, що це ударна ділянка роботи сільських комуністів, всіх колгоспників і працівників радгоспів.

Нинішній рік був не дуже сприятливим для хлібів, особливо складною видалася живина пора. Але це не застало трудівників ланів зенацька, а ще більше поможувало їхню кмітливість та винахідливість, їхню організованість. Вражають ритм і розмах робіт, вміння за будь-яких погодних умов вести фронтальний наступ на хлібному полі. Хлібороби приходять один одному на виручку, подають руку допомоги там, де вона найбільш потрібна.

У колгоспі імені Леніна Білгород-Дністровського району на Одещині плече в плече з місцевими трудівниками працювали меха-

ЗАВТРА—ВСЕСОЮЗНИЙ ДЕНЬ ПРАЦІВНИКІВ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА

ХЛІБ ВІТЧИЗНИ

нізатори з Суворовського об'єднання «Зернопром» Молдавської РСР, очолювані Героєм Соціалістичної Праці С. Лунгу. Як результат—господарство достроково справилось з роботами. Такіх прикладів було немало. Понад 8 тисяч механізаторів республіки вийшли на жнива, в Російську Федерацію і Казахстан, щоб допомогти поборити збірний врожай. Такий він, закон хліборобської честі. Така вона, наша радянська дійсність, наш радянський спосіб життя.

Хліб України, як і кожної радянської республіки—хліб усієї Вітчизни, достаток кожного з нас, наша сила і гордість. Справжнє щастя ти зможеш пізнати лише тоді, коли з хлібом весь твій народ. Це старе повчання як не можна краще відповідає нашому сьогоднішньому поняттю про хліб і благополуччя. Ось чому великий хліб, де б він не зріс—на Кубані, в Сибіру, Казахстані, Поволжжі чи на Україні, викликає однакову радість і захоплення всіх громадян держави, бо він для всіх. По-братерськи ділячись хлібом, ми стаємо рідніші один одному, і світло пшеничного зер-

няти на долоні хлібороба горить все яскравіше для всіх.

У нашому народі, який у дореволюційному минулому пізнав гіркоту безхліб'я, прийнято і про великі удачі говорити без хизування, з тією стриманістю і шанобою, яка ніби уже прихована в самому слові хліб. Відомий наш хлібодар Олександр Бузицький, будучи уже автором книги «Миронівський меридіан», в бесіді з письменниками сказав довірливо: «Хліб не любить тріскотняви і чванства... Вагу має не той хліб, який ми нахваляємося, а той, який збираємо». Немає у серці нас знаменитого голови, але залишилась його наука ростити великий хліб. Господарство, назване його іменем, продовжує залишатись справжньою фабрикою цього могутнього добра. Це звідси виведені майже поряд з колгоспом, апробовані в ньому, по світу розійшлися знамениті миронівські пшениці. Саме тут утверджувалася справжня єдність науки і практики: академік Ремесло створював сорти, а хлібороб Бузицький впроваджував їх у виробництво. Нині ціла армія селекціонерів трудиться на Україні, примножуючи урожайність поля.

ПОСВЯТА У РОБІТНИКИ

Нещодавно в Луцькому будинку культури глухих відбувся вечір приурочений посвяті в робітники. До нього готувалися заздалегідь. Чудово оформлено зал—всюди квіти, на стінах лозунги: «Норма доступна кожному», «Всі резерви—виробництву», «Честь колективу—твоя честь» та інші. Сценарій вечора було написано так, щоб ця подія надовго залишилася в пам'яті молоді.

Урочисту частину відкрила директор Будинку культури Л. О. Русінова. На сцену вийшли учасники торжества—випускники дев'ятого класу Володимир-Волинської школи-інтернату—Віктор Ефимчук, Сергій Тарасюк, Людмила Тимошук, Клавдій Смолюк,

Галина Шевчук, Василь Михайлюс і Анатолій Зеленський.

Від компактної групи Луцького автозаводу виступив ветеран виробництва Анатолій Ковальчук. Він побажав молоді високо тримати честь робітника, гідно трудитись на благо нашого народу—будівника комунізму.

З напутнім словом звернувшись до молодого поповнення голова первинної організації УТОГ заводу, перекладач Ніна Сторожук і вручила молодим трудові книжки нового зразка.

Молодих робітників привітали піонери, вручили їм квіти. Від імені облвідділу УТОГ, ради Будинку культури і бібліотеки молоді подарували пам'ятні сувеніри і книги.

Потім посвячені в робітники дали клятву гідно трудитись, примножуючи славу ветеранів праці Луцького автозаводу.

Наприкінці вечора демонструвався художній фільм з субтитрами.

Глухі трудівники були задоволені проведенням вечора, палко дякували його організаторам.

Л. СУШКО,
голова Луцької первинної організації УТОГ.

ПО РІДНІЙ КРАЇНІ

РРФСР:
ЕТАПИ СТАЛЕВОГО ШЛЯХУ

Усі десять спеціалізованих колективів будівників залізниці Сургут-Нижньовартовськ почали змагання за почесне право забити символічний срібний костиль, який знаменує завершення робіт на трасі.

За нормативними строками ця північна магістраль, будівництво якої передбачене «Основними напрямками розвитку народного господарства СРСР на 1976—1980 роки», повинна бути пущена наприкінці наступного року. Сибіряки випереджають графік більш як на одинадцять місяців. Рейки укладено на 160 кілометрах, лишилось 56 кілометрів.

Тепер ідуть роботи на решті траси. Будівники її сповнені бажання пустити перший поїзд по новій залізниці у переддень 59-ї річниці Великого Жовтня.

УКРАЇНА:

КОНДЕНСАТОР
«СОНЯЧНОГО ГАЗУ»

На машинобудівному виробничому об'єднанні імені М. В. Фрунзе (м. Суми) завершено виготовлення найпотужнішої в світі установи для одержання гелію з природного газу.

Нова установка, спроектована спеціалістами Ленінградського науково-дослідного інституту хімічного машинобудування, щороку перероблятиме 3 мільярди кубометрів природного газу. Гелій, що добувається з нього, нині дістає широке застосування не тільки при дослідженні космосу і гли-

бин Світового океану, але і в ядерній енергетиці, в металургії, електротехніці, при зварюванні металів.

ЕСТОНІЯ:

МЕХАНІЗАЦІЯ—
МАКСИМАЛЬНА

Біля причалу, будівництво якого почалося у Таллінському торговому порту, будуть найкоротші в галузі стоянки суден. Тут оброблятимуть судна-контейнеровози. Широке застосування вантажно-розвантажувальної техніки—відмітна риса нового причалу.

Введення в дію першої лінії герміналу дасть змогу в чотири рази збільшити обсяг переробки контейнерних вантажів. Із закінченням будівництва всього комплексу пропускна спроможність порту перевищить 25 тисяч контейнерів на рік. Це майже в десять разів більше, ніж переробляється тепер.

ТАДЖИКИСТАН:

ВИПРОБУЮТЬСЯ «ЖИГУЛИ»

На високогірних трасах Паміру завершився один з етапів випробувань легкових автомашин ВАЗ-2123. Вони пройшли по Таджикистану близько 40 тисяч кілометрів. Нова модифікація «Жигулей» призначена для сільської місцевості. Машини легко долали перевали, розташовані на висоті близько п'яти тисяч метрів над рівнем моря, перетинали по бездоріжжю великі гірські долини.

(ТАРС—РАТАУ).

ХТО ПОПЕРЕДУ?

Виконання плану реалізації
продукції підприємствами
системи УТОГза дев'ять місяців 1976 року
(в тисячах карбованців)

Учбово- виробниче підприємство	План	Фактичне виконання	Процент виконання
Лубенське	1975	2173	110,0
Львівське-2	3352	3590	107,1
Біло-церківське	2830	3023	106,8
Полтавське-1	2904	3100	106,7
Кам'янець-Подільське	1764	1879	106,5
Полтавське-2	876	931	106,3
Харківське-1	1420	1505	106,0
Єнакіївське	683	724	106,0
Донецьке виробниче об'єднання «Електромагніт»	4762	5034	105,7
Лебединське	584	617	105,6
Львівське-1	4169	4394	105,4
Херсонське	1486	1562	105,1
Черкаське	1220	1281	105,0
Чернігівське	3059	3211	105,0
Харківське-2	5410	5672	104,8
Конотопське	3610	3785	104,8
Бродівське	1315	1375	104,6
Комунарське	1046	1094	104,6
Запорізьке	3515	3675	104,6
Житомирське	2811	2931	104,3
Дрогобицьке	1030	1073	104,2
Київське дослідно-виробниче об'єднання «Контакт»	5238	5447	104,0
Сумське	1150	1190	103,5
Дніпро-дзержинське	1889	1955	103,5
Артемівське	2460	2540	103,2
Сімферопольське	1205	1244	103,2
Дніпропетровське	2023	2086	103,1
Одеське виробниче об'єднання УТОГ	3920	4037	103,0
Ужгородське-1	825	848	102,8
Ужгородське-2	2807	2885	102,8
Івано-Франківське	5000	5130	102,6
Ворошиловградське	2396	2452	102,3
Садгірське	2430	2478	102,0
Кіровоградське	934	952	101,9
Ровенське	743	756	101,7
Миколаївське	610	619	101,5
Вінницьке	1655	1675	101,2
Чернівецьке	1554	1569	101,0

ВСЬОГО: 86660 90492 104,4

(Закінчення на 2-й стор.)

З ПОЧУТТЯМ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

наука управління

Останнім часом вимоги до майстра на виробництві зростають. Цьому сприяє безперервний розвиток науково-технічного прогресу. Адже підвищення ефективності виробництва немислиме без глибоких знань майстра з питань економіки і управління. Тому на Дніпропетровському учбово-виробничому підприємстві велику увагу приділяють висуванню на посаду майстра кандидатів з спеціальною освітою. Але, крім освіти, вони повинні володіти вмінням працювати з колективом.

Хочеться розповісти про Валентину Григорівну Чуйкіну, випускницю Київського технікуму легкої промисловості (перший випуск глухих). У ній, мабуть, і сконцентроване вміння керувати колективом, велика людяність, глибокі знання зі свого фаху і почуття нового, яке так необхідне.

Вона завжди цікавиться інтересами товаришів, добре знає їх життя і побут.

Валентина Григорівна багато працює над собою. Адже їй треба знати якомога більше, краще, щоб вона могла комусь допомогти.

Якщо в кого-небудь з робітниць щось негаразд, або зміна відстає, то Чуйкіна завжди зробить так, щоб якнайшвидше допомогти чи ліквідувати прорив. Ось в такі моменти вона і відкривається найбільше, як майстер-організатор, майстер-психолог. Вимоглива до себе, вона віддає виробництву всю душу.

Валентина Чуйкіна так говорить про свою роботу: «Я люблю, коли все гаразд на виробництві. Немає більш радісного відчуття, ніж від злагодженої і швидкої роботи, коли бачиш результати не тільки своєї, а й колективної праці».

Бригада В. Г. Чуйкіної не раз виходила переможцем у змаганні. Так, в 1975 році вона вийшла переможцем в республіканському соціалістичному змаганні і була нагороджена вимпелом Центрального правління УТОГ і Української республіканської ради профспілок та грошовою премією за достоїнське виконання дев'ятої п'ятирічки.

Характерна риса майстра В. Г. Чуйкіної — справедливість. В ході змагання, наприклад, стався такий випадок.

Комітет профспілки УВП при підведенні підсумків змагання присудив перше місце зміні, де продуктивність праці на одного робітника була вищою, ніж в колективі, що його очолює майстер В. Г. Чуйкіна, хоч виконання зобов'язань становило 100 процентів.

Майстер і профорг після засідання місцевому звернулися до обласного комітету профспілки, щоб вияснити деякі питання організації соціалістичного змагання. Після перевірки обком профспілки підтвердив правоту майстра. Присуджувати призове місце в змаганні за найвищу продуктивність праці на одного робітника можна, але необхідно, щоб даний пункт був зазначений в умовах змагання. Довелося змінювати умови змагання між колективами. Тут Валентина Григорівна проявила себе принциповою, з високим почуттям відповідальності за доручену справу.

Члени Товариства підприємства не даремно довірили їй очолювати первинну організацію УТОГ.

Р. КАШИРІНА,
заст. директора з навчально-виховної роботи Дніпропетровського УВП.

ПРО ТИХ, ХТО ПОПЕРЕДУ

НАТХНЕННА ПРАЦЕЮ

За плечима Тетяни Михайлової лише три роки трудового стажу, але ця невисока і тендітна дівчина вже встигла багато досягти, зарекомендувати себе в колективі Кіровоградського УВП наполегливою робітницею. До професійного вдосконалення, як відомо, легких шляхів немає. Це приходить з роками, з досвідом, проте Тетяна за короткий спрок зуміла зрівнятися з визнаними майстрами своєї справи і тепер на рівних змагається з ними.

— Здібності, — кажуть одні.
— Сумлінна, — заперечують інші.

Можливо праві одні й другі. Про себе ж Тетяна говорить:

— Хіба змогла б я досягти такого успіху, якби не підтримка друзів по роботі? Ні, не змогла б.

Дівчина, здається, не знає, що таке втома. На підприємстві і в гуртожитку, в Будинку культури і в школі робітничої молоді, де навчається в тринадцятому класі, вона завжди бадьора, сповнена енергії.

Тетяна Михайлова прийшла на підприємство з Новомиргородської школи-інтернату. Там, в різних гуртках, в змаганнях і сформувалася характер дівчини. Її любили в школі. Викладачі і досі з теплою згадують свою вихованку, радіють її успіхам, а фото Тетяни

серед тих, на кого рівняються те перші учні.

На підприємстві дівчина швидко здружилася з колективом. Старший майстер дільниці № 1 Р. І. Берестенко, згадуючи перші кроки Т. Михайлової в самостійне життя, розповідає:

— Чимало випускників школи, прийшовши на підприємство, почували себе якось невпевнено, а

ця невисока дівчина виявила наполегливий характер до роботи. Минувало два місяці і Тетяна досконало оволоділа професією зварника, порадувала товаришів добрими виробничими показниками. Відтоді й почалися її трудові будні, сповнені пошуку і самовдосконалення.

Десяту п'ятирічку, що стала для Т. Михайлової першою, молода робітниця зустріла впевненою в своїх силах. Виробничі показники свідчать: дівчина набирає розгін. Якщо на початку року вона зобов'язалася виконувати змінні норми на 120, то нині вже довела свої трудові показники до 140—150 процентів.

— Побільше б нам таких, як Таня, — говорять ветерани підприємства.

І в цих словах відчувається гордість за свого молодого товариша по роботі.

Як одну з найкращих робітниць Кіровоградського УВП, діяльну і невтомну активістку, Тетяну Михайлову обрано членом президії обласного відділу УТОГ. Вона була делегатом Х з'їзду Українського товариства глухих.

Довір'я і підтримка колективу додають віри в свої сили. Десяту п'ятирічку ударниці комуністичної праці Тетяна Михайлова розглядає як екзаме́н на робітничу зрілість і докладає всіх сил, щоб з честю скласти його.

Ф. САВЕНКО.
На знімку: Тетяна Михайлова за роботою. Фото автора.

ХЛІБ ВІТЧИЗНИ

(Закінчення. Початок див. на 1 стор.)

А згадаймо «Думу про хліб» Олександра Гіталова. Він-то знає, як важко дається хліб і як важливо цінувати і берегти його не тільки в полі, щоб жоден колосок не пропав, а й потім, завжди і всюди, де він уже в своїй одвічній ролі, як хліб насущний: в кожному домі, в кожній сім'ї, на всіх столах нашої Вітчизни — і на вишities українських рушниках, і на російських скатертинах.

Хліб Вітчизни!

За нього боролись герої шолоховської «Піднятої цілини». Про нього, хліб майбутнього, мріяв Олександр Довженко, створюючи свою пристрасну і просту, як саме життя, «Землю». Відчувши паростки нового на селі, яке ставало на соціалістичні рейки, з душою про хліб для всіх писав свій проникливий вірш «Партія веде» Павло Тичина. Комуністична партія веде нас від перемоги до перемоги і битва за великий хліб у цих перемогах одна з найважливіших.

Це засвідчив і нинішній хліборобський рік. Тепер, коли ми вчтуємось у рядки рапортів районів та областей про виконання і перевиконання ними соціалістичних зобов'язань, бачимо, що й цей трудовий подвиг дався нелегко.

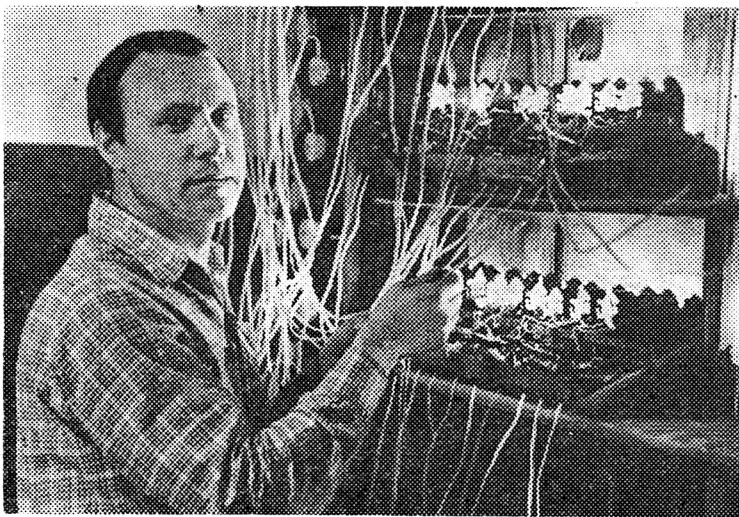
Щиро відгукнувшись на ініціативу кубанських хліборобів, одним з перших доповіли партії, уряду про надплановий продаж хліба державі трудівники ланів Полтавщини і Харківщини. Порадували країну своїми успіхами хлібороби Вінниччини, Тернопільщини, Хмельниччини, Житомирщини, Волині та ряду інших областей. Сьогодні маємо назвати імена тих, хто своїм прикладом кликав на подвиг інших. Механізатор з радгоспу «Запорізький» Токмацького району Запорізької області, делегат XXV з'їзду КПРС В. М. Воронін двома комбайнами «Колос» скосив 620 гектарів хлібів і намолотив 1826 тонн зерна. Бригада водіїв Шполянського об'єднання «Сільгосптехніка» Черкаської області, яку очолює лауреат Державної премії СРСР Л. Бондаренко, перевезла в засіки

Батьківщини 6 тисяч тонн зерна — 3 залізничних ешелони. Більш як по 62 центнери зернових з гектара зібрали на круг хлібороби колгоспу імені Жданова Гошанського району Ровенської області, де головує Герой Соціалістичної Праці П. М. Воловиків. Зерновому полю цього господарства присвоєно «Знак якості». Знаменний, співзвучний нашому часові факт!

На широких ланах України — трудова осінь. Гаряча нині пора у буряководів, картоплярів, кукурудзодів. Республіка живе позивними осені, напружуючи сили, щоб з честю завершити рік і вийти на нові рубежі десятої п'ятирічки, де, як і раніше, всенародна турбота про великий хліб буде однією з найголовніших. Більш як на мільйон гектарів стане ширшим цього року наше озиме поле. А це значить, що в засіки країни ввійдуть нові тисячі тонн сонячного зерна, вирощеного теплими руками хліборобів.

Хвала хлібу, хвала рукам, які творять хліб Вітчизни!

Василь ЗЕМЛЯК,
письменник.

Фотоконкурс «Нашого життя».

В. Петухов (м. Харків). Складальник фільмоскопів УВП-1 Віктор Іванович Усов.

НАВЧАННЯ ПРАЦІВНИКІВ ОБЛІКУ

Семинар головних бухгалтерів підприємств та виробничих об'єднань УТОГ, проведений наприкінці вересня Республіканськими курсами, принципово відрізнявся від аналогічного семінару, що пройшов рік тому. Якщо на попередньому головну увагу було приділено теоретичній підготовці, то тепер зробили наголос на практичних заняттях, що так важливі для повсякденної роботи.

Головний бухгалтер ЦП УТОГ М. С. Бабенко практично розглянув із слухачами семінару такі важливі теми, як «Заповнення та погодження форм промислового річного звіту і нарахування фондів економічного стимулювання», «Облік виробництва та калькулювання собівартості», «Облік фондів економічного стимулювання».

Слухачі семінару з великим інтересом поставилися до цих занять, де вони вияснили чимало важливих питань своєї практичної діяльності. Не менше зацікавлен-

ня викликали лекції з питань законодавства про працю та господарського законодавства, які прочитав старший помічник прокурора м. Києва В. О. Гальченко. Таке юридичне навчання допоможе слухачам краще розібратися у питаннях дисципліни праці, пільг для робітників та службовців, матеріальної відповідальності тощо, які конче важливі для роботи.

Найактуальніші питання роботи бухгалтерів нашого Товариства було розглянуто під час зустрічі учасників семінару з керівництвом Центрального правління УТОГ, що відбулася наприкінці його. Цікавою для головних бухгалтерів була автобусна екскурсія по Києву, що допомогла їм краще ознайомитися з столицею Радянської України.

Семинар загалом викликав високу оцінку його учасників, які одержали для себе багато корисного.

Г. БЕЗЗУБОВ.

ОГЛЯД СТІННОЇ ПРЕСИ

ГЛИБОКО, ЦІЛЕСПРЯМОВАНО

Ось уже кілька років підряд стінгазета «Електромагніт» (раніше «За кадри») Донецького виробничого об'єднання займає перше місце на огляді стіннівок обласного відділу УТОГ. «Серед представлених на конкурс стінгазет найкраще враження справляє «Електромагніт», орган партійної, комсомольської, профспілкової організації і правління виробничого відділу УТОГ», — так писала про неї газета «Социалистический Донбасс».

«Електромагніт» вміщує цікаві замітки на виробничу тематику, висвітлює питання громадської і спортивної роботи та інші теми. Вона користується великим авторитетом. І не дивно. Стінгазета спрямовує увагу трудівників на виконання завдань, поставлених XXV з'їздом нашої партії, виховує їх в дусі комуністичного ставлення до праці і бережливості соціалістичної власності.

Стінгазета веде постійні рубрики: «Твоя робітнича совість», «Висока відповідальність за доручену справу». Тут вміщуються фотографії, замітки про кращих трудівників, які є зразком для товаришів по роботі.

Під рубрикою «Твоя робітнича совість» піднімаються питання покращення якості продукції. У зв'язку з виступом в місцевій газеті («Социалистический Донбасс») знатного шахтобудівника-новатора, Героя Соціалістичної Праці В. В. Тащилова газета організувала обговорення його статті. У виступі Тащилова червоною ниткою проходить заклик до всіх трудящих Донбасу — успішно виконувати рішення XXV з'їзду КПРС. Він пише, що для цього треба «звітувати перед своєю робітничою честю і совістю, щоб вона

для кожного була строгим суддею, найбільш вимогливим контролером».

Матеріали стіннівки підкреслюють, що боротьба за підвищення ефективності виробництва, за покращення якості продукції має вирішальне значення у виконанні кожною робітником своїх трудових зобов'язань.

Цікавою є рубрика «Наша анкета», де робітники, бригадири, начальники цехів і дільниць відповідають на питання: «Ваші робітничі гарантії?», «Чи всі резерви росту ефективності виробництва використовуються на вашій дільниці?», «Що заважає підвищенню якості продукції?».

Одним з важливих завдань, поставлених з'їздом є виховання наших комсомольців — свідомих і будівниками комуністичного суспільства. З цим завданням покликана справлятися рубрика «Комсомольське життя». Матеріали рубрики розповідають про роботу комсомольської організації підприємства, про ударну працю членів ВЛКСМ, їхню участь у соціалістичному змаганні.

Питанню наставництва присвячує свої матеріали рубрика «Відповідальність наставника». Тут і замальовки про кращих вихователів молодого покоління, і про навчання в школі робітничої молоді, і матеріали, що закликають до активності в житті трудового колективу.

Широке коло питань висвітлює газета «Електромагніт». Редколегія вміє показати найактуальніше із життя колективу. Це й вивело газету в число кращих серед стіннівок Донецького обласного відділу УТОГ.

РОЗПОЧИНАЛАСЬ обласна нарада передовиків промисловості. Гайовий збирав у папку папери, списки премійованих, грамоти і раптом побачив Ніну Георгіївну, що зайшла до кімнати інструкторів. «З Даніно вже приїхали, — машинально подумав він, вітаючись з нею. — А чому Ліни у списку немає, вона ж передовик?»

— У мене сюрприз для вас, — посміхнулася Ніна Георгіївна.

— Сюрприз? Який може бути сюрприз? Говоріть, я чекаю. — Гайовий закрив папку, поглянув на годинника.

— Лист! Не вгадаєте від кого! Від Ліни! На адресу облвідділу писати посоромилась, мені доручила передати.

Ніна Георгіївна витягла з сумочки тугий білий конверт.

— А чому з іншого міста? — поглянувши на конверт, запитав Гайовий.

— Так Ліна ж поїхала. Три місяці вже навчається в технікумі...

Гайового покликали, він взяв папку і пішов в зал до столу президії.

Він думав, що встигне прочитати листа під час традиційної доповіді, яку доповідач — голова облвідділу — тягнув довго і нудно, але йому заважав представник облпрофради, котрий увесь час давав Гайовому питання: скільки глухих працює на заводах, які у них спеціальності, скільки орденосців, і Гайовий, відповідаючи, зі злістю думав, що облпрофраді варто було б більше цікавитись тим, як живуть глухі, і не для святкового випадку, а для буднів.

Потім розпочалися виступи учасників наради. Гайовий слідував за ними, відмічаючи в блокноті найважливіше. Представник облпрофради вручав передовикам грамоти і сувеніри, а лист все лежав у кишені Гайового.

Тільки увечері, дома він знову взяв листа, постукав ним об край столу — він був важким.

«Юрію Михайловичу! — писала Ліна. — Цілий день я була у Вашому місті, а зайти так і не наважилась. Пам'ятаєте, я напевно

ЛИСТ

ОПОВІДАННЯ

образила Вас своїм криком: «Переведіть мені музику!» Ви ж не винні були. Але і мені тоді було так гірко! Посоромилась до Вас зайти, а побачити дуже хотілось, подякувати хотіла за те, що для мене зробили. Ви смієтесь напевно: два рази зустрілися. Для Вас зустрічей таких тисячі. Мені ж не смішно. Можна тисячі людей зустріти, а справжню людину, яка душу твою з місця зрушить — одну...

І дякую, дорога людино, за те, що стрілася мені! У Ваших очах я не бачила ні жалю, ні сміху, а того разу бачила страждання. Потім я збагнула: зі мною Ви страждали моїм горем, моєю бідой.

Я Вам про технікум говорила... А після того випадку вирішила: не буду боятися, піду. І вступила. Навчаюсь. Проте не знаю, чи надовго це... Юрію Михайловичу, я майже щодня ходжу до театру. Подруги сміються, говорять, не чуєш, а ходиш, даремно гроші витрачаєш. Не розуміють вони, що театр для мене музика. Я п'єси дістаю, читаю з губ артистів, сліdkую і бачу, чую музику гри. Не чую її, звичайно, це мені не дано, але бачу і знаю, що це музика. Це коли радісно і боляче серцю, і тебе піднімає над землею. Я це відчуваю, тоді мені не треба чути, варто лише відчувати. Як рукою тепло долоні товариша. Вам тоді було радісно і боляче? Не відповідайте, знаю, що так!

Гайовий задумався. Адже Ліна права. Він пам'ятає, в парку і раніше грала музика, але він її не чув, не відчував. А та — покликана, тривожно стиснула серце. Радісно і боляче... Правильно, але звідки у Ліни так точно?

«Я піду з технікуму, — читав він. — Може це погано, але я не можу жити, якщо це не цікаво. Хочу, аби щодня було радісно і боляче. Як в театрі, коли розумієш гру...»

Я багато читаю, треную голос, читаю з уст. Мрію про театр... Грати. Радувати інших — нехай і вони почують музику. Вірю, що зможу. Десь я читала, що людина коли знаходить покликання, коли зуміє переступити в собі якусь грань, за якою їй стає цікаво жити. Ось я і шукаю в собі грань, мені здається, я ходжу по її краю...

Буду в технікумі до весни, а влітку поїду до Москви в театр міміки та жестів...

— Що в тебе, лист? — і Гайового обдало приємним холодком. Він не помітив, коли повернулася дружина, і коли встигла зняти і повісити у вітальні шубку, віднести на кухню сумку з продуктами, і тепер, присівши на ручку крісла, потерала долонями розчервлені від морозу щоки.

— Так, Аню, від Ліни, — цілюючи її в холодну щічку, сказав він. — Пригадуєш, я говорив про неї. Прочитай.

— А знаєш, Юрію! — складаючи листки і засовуючи їх до конверта, сказала Аня, — мені здається, Ліна чує музику. Ні, не чує, — виправилась вона, — але буде чути. Вона все так розуміє, як ми розуміємо вірші...

Гайовий не відповів. Він встав з крісла і, підійшовши до вікна, відхилив шторку. На вулиці було темно, вдалині блищав ліхтар і на фоні його неясного світла на чистому склі на очах виростили дивні квіти: мороз розписував вікна. Гайовий відсунувся, звільняючи місце Ані і ледь не вигукнув від здивування: малюнок на склі заблискотів, поглубіли окремі листочки, інші стали веселковими. Він поглянув на скло під іншим кутом зору — тепер у світлі ліхтаря малюнок був залитий важким похмурим багрянцем.

— Так! — сказав він, — Ліна почує музику. Вся справа в тому під яким кутом вона буде чути. Треба говорити, бачити, але тут краще сказати — чути. Все-таки — музика!

МИКОЛА НИРОВ.

В саду.
Фотоетюд М. Горидька.

ПАМ'ЯТЬ

Стою у гранита
Покою не знаєт
Тревожная память моя,
Зеленые ветки
Платаны склоняют
Над вашими снами,
Друзья.
Под солнцем сверкает
Стрела обелиска,
А память,
Как будто экран,
Военные дали
Привинула близко,
Сквозь годы, идя
На таран.
Я в мыслях встречаюсь,
Друзья мои, с вами,
И вновь перед взором —
Бои.

В честь подвигов ваших
Священное пламя
Взметнуло
Салюты свои.

Сергей АБАЗИН.

Одесская обл.

САЙФІ КУДАШ

ПОЕТОВЕ ЩАСТЯ

Не потрібне царство мені
І трон не треба золотий.

Не рвусь в хори ми кам'яні,
У світ наживи злий.

Я багатий полум'ям тим,

Що палає в душі моїй

І осяває світлом святим

Сполохи мрій.

Миліше тронів — серця шал,

Натхнення чари голубі.

Я щастя це подарував,

Народе трудовий, тобі.

ЩО ТИ ШУКАЄШ?

— Поглянь, як ранок п'є росу,

А квіти в сонці — золоті.

Чому в твоїх зіницях сум?

Чому мовчазний ти, як тін?

Що загубив ти, друже мій?

Може подарунок дорогий

В траві шукаєш далекі?

Чому твоя душа в журбі?

І сумовито друг сказав мені:

— Тут в одну ласкаву ніч із нею,

Із любов'ю першою моєю,

Я пройшов в казковій тишині.

**БУДЬ ЖЕ ТИ СОЛОВ'ЄМ
ДРУЖБИ НАШОЇ!**

Володимир Сосюрі

В дарунок я ручку привіз тобі.

Щоби вірші лилися з пера.

Щоб настала натхненна пора

І бриніла в душі голубинь.

Хай не торкнеться пера іржа,

Хай буде гостре, як меч, воно.

Хай друзям — і ласка, й вино,

А ворогу — лезо ножа.

Хай твій голос звучить на світ

Багато — багато літ.

Хай співає про дружбу святу,

Як сонце, вічну й золоту.

Переклад з башкирської
Григорія Столярчука.

ВТОРАЯ СМЕНА

Когда я прихожу под вечер
Домой с работы, вновь к труду,
Мне руки положив на плечи,
Зовет поэзия к столу.

Мне непонятна радость праздных.
Курю и думаю — не вол! —
Души работа — лучший праздник,
А будни — праздник, что прошел.

Несу я терпеливо ношу
Двойной работы сквозь года.

Куришь однажды, может, брошу,
Писать не брошу никогда!

ДОЧКА

Не понимает дочка папу,
Не понимает — вот беда!
Бутуз протягивает лапу,
Хоть наказуем иногда.

А дочке сделай замечанье, —
И будешь долго виноват, —
Чудное вымолвит сознанье:
«С моралью топай в детский сад!»
С моралью, право, я не лезу,
Но равнодушника — как ложь...
И повторяют сто раз полезно:
«Вот будешь жить одна —
поймешь!»

Анатолий СИМОНЕНКО.

СТАРІНА

Разгорались повсюду тюльпаны,
Воздух солнечной радостью цвел.
Майским утром меня киевлянин
По стремительным улицам вел.

Он улыбочивый был, легконогий,
Хоть чуприна седой была.

На груди его радугой строгой
Орденская колодка легла.

Он про Киев с таким вдохновеньем
Говорил, замедляя шаги,
Что молчал в безграничном
смущеньи

Всеобъемлющий справочник-гид.
Он скрывался в столетий тумане,
Молвив веку двадцатому: стой!

И, вернувшись обратно, был ранен
Печенежской коварной стрелой,

Гнал он орды кочевников злые
По холмам, по сосновым лесам,
А потом в основанье Софии
Первый камень закладывал сам.

Он меня ко Владимиру-князю
С полным правом привел на поклон.

Днепр искрился славянською
вязью,

Омывая задумчивый склон.
Добрый Киев, могучий, зеленый,
Даже в тысячу лет молодой

И дышал, и гордился законно
Величавой своей стариной.

Я ловлю очарованным взглядом
Свет каштанов, сиреневый дым,
И иду по Крещатику рядом
С Ярославом потомком прямым!

Ірина ДУЦЕНКО.

м. Одеса.

В лісі. Фотоетюд І. Щербанюка.

МАТЕРИНІ ЛІТА

Лопотять на рушниках півні
І співають на зорю червону.
Йдуть неквапні материні дні
Та й гортають про колишнє спомин.

...Розбрелись полукіпкі. Жнива.

Перші по війні на спільній ниві.

Опускає долу серп вдова —

Горе щедre, а мізерне жниво.

На лиці сльозица, як ропа.

Та хіба ще радість не воскресне?

Що це в'яже: чи свого снопа,

Чи журбу міцнющим перевеслом?

Нині осінь тихо проліта,

А колись кипіли щедро травні.

Не шкода, що збігли ті літа,

Бо життя прожито чесно, славно.

Залишилися вони в полях,

Що зелом, колоссям вишивані...

Сніг розтав, співає у струмках,

Лиш в волоссі маминім не тале.

КОСТЯНТИН ЛАЗАРЕНКО.

Вінницька область.

ЕТЮД Мій багряний клен

З легким сумом дивлюсь восени на цілий світ. Скільки краси, скільки розмаїтих фарб і відтінків навколо.

Недавно зупинилась в подиві біля багряного клена, що стоїть в непорушній урочистості. Я щодня ходжу мимо нього на роботу, але сьогодні він якось особ-

ливо схвилював мене, чимось нагадав Есеніна, його натхненні рядки про Росію.

Чи не з таких ось маленьких відкриттів ми починаємо розуміти в душі почуття Батьківщини, яке з роками переростає у велику любов до землі, де ви впер-

ше напились парного молока, пригубили ковток джерельної води.

Осін... Пригляньтесь пильніше до неї, вона неодмінно подарує вам зачарування.

РАІСА БИКОВСЬКА,

слюсар-складальник електро-
арматурного цеху Донецько-
го виробничого об'єднання
«Електромагніт».

ЗАОЧНА ШКОЛА ГРОМАДСЬКОГО КОРЕСПОНДЕНТА

БЕСІДА
ДЕСЯТА

ЛІТОПИСЦІ ЗМАГАННЯ

Одним з випробувань і ефективних методів комуністичного будівництва є соціалістичне змагання. Ще у перші роки радянської влади В. І. Ленін розглядав змагання як могутній засіб пробудження творчої активності мас у боротьбі за виконання народно-господарських завдань, вбачав в ньому силу, здатну впливати на виховання трудящих в дусі комуністичного ставлення до праці. У статті «Про характер наших газет» він закликав радянську пресу більше уваги приділяти тому, як робітники і селяни будують нове життя, як домагаються успіхів у праці, що дає робота по-новому, комуністичному. У ті ж роки Ленін сформулював основні принципи організації соціалістичного змагання, що й донині зберігають свою силу і значимість, а саме: гласність, порівняльність результатів, можливість повторення передового досвіду.

Комуністична партія, керуючись ленінськими настановами, постійно спрямовує пресу в русло організаторської роботи у веденні питань соціалістичного змагання. Докорінно змінюється настанову ЦК КПРС «Про висвітлення питань соціалістичного змагання в пресі Литовської РСР» (1973 р.), в якій накреслено конкретні шляхи щодо поліпшення організаторської роботи засобів масової інформації та пропаганди в сучасних умовах. На XXV з'їзді партії також порушувались питання дальшого піднесення соціалістичного змагання, що мають стати дороговказом для всіх газет та їх активістів у цій важливій справі.

Нині весь радянський народ наполегливо трудиться над втіленням в життя історичних накреслень XXV з'їзду Комуністичної партії. Повсюдно — на підприємствах, в колгоспах і установах борються люди за виконання планів десятилітньої п'ятирічки під гаслом високої якості продукції та ефективності виробництва. У соціалістичному змаганні народжуються нові зобов'язання, нові імена, нові приклади. Звідси випливає найперший обов'язок кожного громадського кореспондента — відображати у своїх дописах велич нашого часу, трудове піднесення, творчу атмосферу нашого життя. Постійно підтримувати своїм словом в газеті нове, передове, бути першовідкривачем у цій справі. Без оперативної допомоги робітників редакції газети важко буде дізнатися про трудові успіхи, а отже й зробити їх надбання усіх.

У цій справі активісти преси часто віддають данину інформаційним повідомленням. Однак, то лише перший крок. Сьогодні мало лише констатувати факт, треба прагнути осмислити зміст передових прийомів праці, показати, якими методами досягнуто успіхів, наскільки ефективними є передові прийоми. Тут можуть бути доречними і кореспонденція, і стаття, і нарис про людину. Але, готуючи матеріал до друку, слід неодмінно поговорити з самим передовиком, з спеціалістами, щоб звірити свої думки та переконливо і аргументовано розкрити основні чинники успіху. Очевидно, не обійтися при цьому без знань економіки, технології виробництва, специфіки справи. І все ж, головна увага буде приділена людині, адже саме вона є творцем успіху, саме завдяки її зусиллям досягнуто найкращих показників. Розкрити

«секрети» успіху, вплив матеріальних і моральних стимулів на роботу, показати зразок комуністичного ставлення до праці — ось до чого повинен прагнути громадський кореспондент, коли він пише про передовий досвід, про переможців соціалістичного змагання. Звичайно, якщо поставлена мета розкрити передовий метод праці, то тут не можна уникнути специфіки роботи, питань технології, організації праці, економічних показників. Мало написати, що робітник виконав або перевиконав завдання, слід показати, за допомогою яких прийомів він досяг цього, що сприяло досягненню успіхів, і тоді не виникатиме сумнівів щодо самого передового досвіду.

Однак, активіст преси не може задовольнитися лише описанням самого передового досвіду, його обов'язок простежити і належно відобразити у своїх матеріалах до газети, як цей досвід впроваджується або повторюється, як він стає надбанням усіх, а якщо ні — то чому і що заважає цьому. З метою здійснення контролю за виконанням взятих зобов'язань і стану поширення передового досвіду громадський кореспондент бере участь у рейдах і постах, і таким чином допомагає своєчасно усувати недоліки і перешкоди на цьому важливому шляху. До цих заходів слід ширше залучати громадськість, особливо спеціалістів, які допомогли б розібратися у статті, справ, що сприяло б якнайповнішому висвітленню питання. Отже, гласність змагання тісно пов'язана з повторенням досвіду. А досвід народжується поруч з нами, його треба лише своєчасно помітити, підтримати, розібратися в цьому і викласти якнайпопулярніше. Честь і слава громадському кореспондентові, який першим побачить передовий успіх передовика і оперативний напише про нього в газету! Передовиками не народжуються, ними стають, і нам їх відкривати.

Немає чого гріхати таїти, буває, що на перешкоді новому, передовому стоять різні негативні обставини. Позаштатний автор і тут має бути на рівні свого поклонника: гострим критичним словом сприяти усуненню недоліків, створенню нормальних умов для роботи. Діяти тут треба надзвичайно оперативно, не виключаючи й телефонного дзвінка.

У соціалістичному змаганні, як відомо, беруть участь дві сторони — окремі люди, або колективи. Дуже важливо завжди порівнювати результати праці обох сторін, причому робити це систематично, з самого початку і до підведення підсумків змагання. Самі зобов'язання з першого дня слід взяти під громадський контроль і час від часу стежити, як вони виконуються. Буває так: узяли зобов'язання, а потім забули про них, або ж згадали лише при підведенні підсумків. Як кажуть в народі, не той молодець, хто взяв зобов'язання, а той, хто виконує його свято, хто дотримується свого слова. Порівнюючи результати змагання, робкор розкриває повну картину того, хто йде попереду, і хто позаду. Як правило, в таких випадках щедро використовують цифрові показники, але вони не завжди створюють повну картину, тому доцільно супроводжувати їх невеликими коментарями, які да-

ють уявлення про причини успіху або невдачі.

Окремо слід сказати про роль громадського кореспондента у викритті недоліків в організації соціалістичного змагання. Не секрет, що у цій важливій справі ще не перевелися формалізм і кампанійщина. Часто найбільшу активність газети проявляють в період прийняття або перегляду соціалістичних зобов'язань, а потім забувають простежити, як вони виконуються. Як вказується в уже згадуваній постанові ЦК КПРС, преса по суті не показує перевірку виконання зобов'язань і підведення підсумків змагання, недостатньо пропагує приклади товариської взаємодопомоги, не викриває причин відставання підприємств, будов, не спрямовує зусиль тих, що змагаються, на повне використання внутрішніх резервів, на боротьбу з втратами робочого часу, з безгосподарністю та марнотратством. Центральний Комітет зобов'язав усі газети розвивати критику недоліків в організації соціалістичного змагання, гостро виступати проти бюрократичних перекошів у цій справі, добиваючись, щоб критичні матеріали відзначалися актуальністю порушених проблем, діловитістю і принциповістю. Саме так має діяти і громадський кореспондент. Придивіться навколо, чи немає подібних фактів, що дають привід для виступів на сторінках газети, і цим ви зробите добру послугу партійній організації, сприятимете піднесенню творчої активності трудящих.

Кожен учасник соціалістичного змагання живе повнокровним життям радянської людини, широким є коло його інтересів, і дуже важливо, присвячуючи свої рядки питанням соціалістичного змагання, не забувати про усі ці аспекти. Влучно сказано з цього приводу у звітній доповіді Центрального Комітету партії XXV з'їзду КПРС на те, що питання виховної роботи повинні розглядатися комплексно, тобто водночас з точки зору ідейно-виховної, трудової та моральної якостей. Ось вам і ключ до зображення людини в змаганні у своїх дописах. Передовиком соціалістичного змагання стає людина, яка досягає високих показників у труді завдяки своїй високій ідейно-політичній вихованості та моральній стійкості. Як же важливо знайти такі слова, щоб розкрити саме ці риси і таким чином сприяти їх утвердженню серед інших членів колективу! У творчій нагоді позаштатному автору стануть тут такі жанри публіцистики, як зарисовка і нарис, про які вже йшлося раніше.

Як видно, активіст преси може зробити чимало корисного у справі всебічного розгортання соціалістичного змагання в сучасних умовах. Головне, чітко дотримуватися ленінських принципів соціалістичного змагання, визначити основні напрямки висвітлення питань, що впливають з матеріалів XXV з'їзду нашої партії і конкретизовані у планах кожного підприємства, постійно тримати в полі зору все найголовніше, найсуттєвіше, систематично й оперативно повідомляти про це редакцію. При цьому мати на увазі й те, що і про соціалістичне змагання можна і слід писати живо, цікаво, на доброму літературному рівні, адже громадський кореспондент виступає в газеті як літописець сучасності змагання, і його виступи повинні сприяти розширенню руху учасників соціалістичного змагання. Саме в цьому вбачав В. І. Ленін головне завдання публіцистики.

Г. ВАРТАНОВ,
доцент.

Микола Григорович ВАСИЛЬЄВ

29 вересня ц. р. трагічно обірвалося життя майстра спорту СРСР, члена збірних команд України і Радянського Союзу з легкої атлетики Васильєва Миколи Григоровича.

М. Г. Васильєв народився 5 липня 1945 року в м. Красний Кут Саратовської області в сім'ї колгоспників. Після закінчення Феодосійської спецшколи-інтернату для слабобачущих дітей в 1961 році розпочав свою трудову діяльність на Запорізькому учбово-виробничому підприємстві. М. Г. Васильєв брав активну участь в громадському житті колективу підприємства і Товариства.

У 1969 році як одного з найбільш здібних учасників художньої самодіяльності його було прийнято до складу трупі Республіканського театру міміки і жести «Райдуга», але любов до спорту перемогла. Він знову повернувся на бігову доріжку.

М. Г. Васильєв пройшов шлях від розрядника до майстра спорту СРСР. Неодноразово він був чемпіоном і рекордсменом України та Радянського Союзу з легкої атлетики. У складі збірної команди СРСР М. Г. Васильєв успішно захищав честь радянського спорту на міжнародних змаганнях в Белграді, Вашингтоні, Мілані, Римі, Парижі, Мальме. На останніх XII Всесвітніх спортивних іграх глухих в Швеції він завоював звання дворазового чемпіона світу і став рекордсменом світу. За-

кінчивши Київський педагогічний інститут імені Горького, М. Г. Васильєв працював тренером Київського палацу культури імені А. В. Луначарського з легкої атлетики. Він багато зробив для розвитку цього виду спорту серед глухих.

Світла пам'ять про Миколу Григоровича Васильєва — чудового спортсмена, чуйного товариша назавжди збережеться в серцях всіх, хто його знав

ГРУПА ТОВАРИШІВ.

СПАРТАКІАДА ФІНІШУВАЛА

Недавно фінішувала спартакіада: «Бадьорість і здоров'я трудівників Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт». Понад 300 виробничників зібралися в мальовничому куточку Пуші-Водиці, щоб виступити з різних видів змагань.

Біля будинку відпочинку «Сосновий бір» вишикувалися учасники спартакіади. Вітер полоще різнокольорові прапори спортивних товариств.

В порівнянні з минулим роком нинішні змагання були більш масовими і пройшли на вищому рівні. Хочеться відзначити й те, що спорт в об'єднанні набув нового розвитку, а базою для тренувань служить стадіон «Спартак», де ще в липні спортсмени здали попередні заліки.

Систематичні тренування принесли добрі результати. Серед колективів об'єднання перше місце виборов пресувальний цех, яким

керує М. П. Рибальченко. Цьому колективу на загальних зборах робітників і було вручено спортивний вимпел.

З легкої атлетики чудово виступили Я. Ф. Титовський і Я. Я. Солярик. Багато хороших результатів було досягнуто і з інших видів спорту.

Змагання закінчилися захоплюючими спортивними іграми та розвагами. Культурний організатор Є. К. Лук'яненко провела для цікавих номерів. В напинанні намету кращими визнано братів Василя і Валентина Марченків, яким уступив першість заступник директора по виховній роботі І. Т. Криволапов. В. Тарасенко виявив неабияку майстерність у виконанні українського гопака.

Після закінчення змагань переможцям було відзначено цінними подарунками.

М. ГЕРАСИМОВА.

ЦЯ ПРИМХЛИВА ОСІНЬ

ПОГОДА В ЖОВТНІ

За даними Гідрометцентру СРСР, у жовтні на більшій частині території республіки передбачається нестійка, «примхлива» погода. Малохмарні дні без опадів будуть часто змінюватися похмурою, дощовою погодою. На початку місяця можливий мокрий сніг. Найбільше — 60—80 міліметрів в опадів випаде у Вінницькій, Житомирській, Київській областях. Менше від норми — до 25 міліметрів — у східних, південно-східних і на крайньому заході України.

Температура протягом місяця коливатиметься вночі від 0—5 градусів морозу до 3—8 градусів тепла, вдень — від 5—10 до 15—20 градусів вище нуля.

У південних районах республіки малохмарна, переважно без опадів погода утриматиметься в першій декаді місяця. Решта часу — переважно хмарна погода, місяцями дощі з грозами, в окремі дні туман. Температура вночі від 1—6 до 12—17 градусів. У другій декаді місяця повітря прогріється до 19—24 градусів.

На південному березі Криму в першій половині місяця перева-

жатиме мінлива хмарність, в окремі дні короткочасні дощі, в другій передбачається малохмарна, суха погода.

Вночі термометр покаже 7—13 градусів тепла, вдень температура підвищуватиметься до 20—25 градусів тепла.

Вітер на всій території України переважно північний, північно-східний, 5—10 метрів на секунду.

З. СКОТАРЕНКО,
начальник Українського бюро погоди.

Редактор П. БУЛАТОВ.

Центральне правління УТОГ та Українська спортивна федерація глухих з глибоким сумом сповіщають про трагічну смерть майстра спорту СРСР, неодноразового чемпіона світу серед глухих

ВАСИЛЬЄВА

Миколи Григоровича, що сталася внаслідок дорожньої пригоди і висловлюють співчуття рідним і близьким покійного.